

עלון מס' 987
ואתהנן
טו' באב תשפ"ה

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יהל יעקב", חולון
בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג יוסף מזגריי שליט"א

מה עדיף
ענוה או שידוך?

דף אחד!

"שער הראשון נדבר על מידת הגאווה. ומה טוב שנזדמן תחילה לכל השערים מפני חיוב האדם להבדל ממנה, כי היא פתח לרעות רבות ולא ראינו כזאת רעה בכל המידות. לכן צריך האדם להתחכם להנהיגה אל המנהג הראוי ולדחות אותה במקום שאינה ראויה בו". כך פותח את השער הראשון בעל מחבר הספר הנפלא "אורחות צדיקים", שאגב לא ידוע בדיוק מי כתבו ואחת הסיבות נעוצה בכך שהיה עניו גדול ורצה להסתיר את מעשיו והתרחק מהגאווה כמו שכתב בתחילת ספרו. מאז ומקדם בחלו גדולי ישראל במידת הגאווה ודבקו בכל לבבם, נפשם ומאודם במידת הענוה, בידועם שהקב"ה ישתבח שמו לעד מתאב את המידה המגונה הזאת שנקראת גאווה, ומקרב ומחבב את כל אלה שבוחרים ודבקים במידת הענוה. ותורתנו הקדושה, תורת הנצח מעידה כאלף עדים בפרשתינו: "כי עם קדוש אתה לה' אלוהיך. כך בחר ה' אלוהיך להיות לו לעם סגולה מכל העמים אשר על פני האדמה. לא מרובכם מכל העמים חשק ה' בכם ויבחר בכם, כי אתם המעט מכל העמים". ורש"י הקדוש זיע"א דורש ומפרש במקום: "לא מרובכם" - "לפי שאין אתם מגדילים עצמכם כשאני משפיע לכם טובה לפיכך חשק ה' בכם". "כי אתם המעט" - "הממעטין עצמכם כגון אברהם שאמר: אנוכי עפר ואפר וכגון משה ואהרן שאמרו: ונחנו מה. לא נבוכדנצר שאמר: אדמה לעליון, וסנחריב שאמר: מי בכל אלוהי הארצות, וחירם שאמר: אני מושב אלוהים ישבתי". הנה לנו ראייה ברורה וחותרת שהענוה שראה ה' יתברך בעמו ישראל גרמה לו לבחור בנו כעם סגולה, וכבר אמרו רבותינו זיכרונם לברכה, שאחד הסימנים של היהודי - ביישן. וממשיך וכותב בעל "אורחות צדיקים" (שער הענוה): הענוה היא מידה טובה והיא היפוך הגאווה. ומי שיש בו המידה הזאת, כבר השיב נפשו מכמה מיני רעות. ומי שהגיע אל המעלה זאת הנכבדת, עושה מצוה ומקבל שכר לפי גודל ענוותנותו. כי הענוה שורש העבודה ומעשה קטן של ענוה מתקבל לפני השם ברוך הוא אלף ידות יותר ממעשה גדול של גאווה. וכן אמרו רבותינו (ברכות ה'): אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין ליבו לשמים. אבל מעשה של גאווה אינו מתקבל לפני השם ברוך הוא כי תועבת השם, שנאמר (משלי טז, ה'): "תועבת ה' כל גבה לב". (עיין שם עוד בדבריו הנפלאים חוצבי להבות אש). על רבן של כל בני הגולה, רבי עקיבא איגר זצ"ל, סיפרו סיפורים רבים אודות גדולתו הנוראה וגאונותו הנדירה. בספר "עלינו לשבח" הביא בשם ספר "אחיזה בעקב" סיפור נדיר על רבן של כל בני הגולה שתורתו הגדולה ממשיכה להרוות עד היום את צמאונם של כל לומדי התורה. הסיפור שלא פורסם דיו, מצביע לפנינו על הענוה הגדולה של אותו גאון אף בתקופת שידוכיו. כאשר דיברו בו פעם נכבדות בענין שידוך פלוני, שיגר אבי המדוברת שני תלמידי חכמים שהיו מלמדניה היותר מובהקים של העיר ליסא, שיתתו על קנקנו ויעמדו על טיבו של העלם ששימעהו הטוב הרעיש כבר אז את כל המדינות. והנה, כאשר החלו שני התלמידי חכמים לדבר עם הבחור בפלפולה של תורה, שתק רבי עקיבא ועשה עצמו כאילו אינו יודע כלל על מה הם מדברים ולא השיב מאומה. השניים ניסו שוב ושוב, ומשאו שהנשאל ממשיך בשתיקתו, התכוננו לצאת מבית המדרש ולחזור אל אבי המדוברת עם "הבשורה הקשה". במשך כל המבחן שניסו השליחים לערוך לרבי עקיבא איגר, עמד דודו, רבי וולף מהצד והתפלל נוראות, מדוע אחיינו לא משיב לשואליו. הוא קרא לבחור לחדר צדדי ושאל אותו לפרש מעשיו והתנהגותו. ענה לו הבחור הצעיר תשובה מפליאה, המראה עד כמה היה בעל מידות ובעל ענוה מופלגת וכה דבריו: "אילו הייתי משיב להם, היו התלמידי חכמים הללו נוכחים לדעת שנשמטו מהם דברים מפורשים. הראשון אינו יודע את שהתשובה לשאלתו נמצאת בתוספות מפורש וגם מהשני נעלמה גמרא מפורשת, ומשום כך לא רציתי להשיב על השאלות ולהשפיל את כבודם של מופלגי העיר ליסא. חשבתי שמוטב שיהיה השידוך בטל, ולא אבייש אותם". אחים ואחיות יקרים, אחרי דברים כה נלבבים אין לנו אלא להתחזק במידות טובות וברוכות ובפרט במידת הענוה, לקדש שם שמים ולהראות את יופיה וזיוה של תורתנו הקדוש והנהגותיה המרוממות, ונזכה על ידי כך לגאולה במהרה.

לפני למעלה משבעים שנה, התרחש מעמד היסטורי בהתכנסותם של גדולי ישראל שבאירופה קודם החורבן. הם הושלך באולם עת עמד לדרוש ראש ישיבת חכמי לובלין הגאון רבי מאיר שפירא זצ"ל, ובפיו רעיון שהגה במוחו הכביר, רעיון שלימים התברר כקרש הצלה וכתריס בפני הפורענות הממשמשת ובאה. באותה דרשה נשא קולו חוצב הלהבות וסיפר את המעשה שמביאה הגמרא ביבמות (קכא.): תניא רבן גמליאל פעם אחת הייתי מהלך בספינה וראיתי ספינה אחת שנשברה והייתי מצטער על תלמיד חכם שבה ומנו (מי הוא) רבי עקיבא, וכשעליתי ביבשה, בא וישב ודן לפני בהלכה אמרתי לו בני מי העלך, אמר לי דף (קרש) של ספינה נזדמן לי וכל גל וגל שבא עלי נענתי לו ראשי. הרעים הגאון בקולו: "דף אחד הצילו לרבי עקיבא. כנגד כל גל וגל אחז באותו דף בחוזקה, הדף היינו קרש, חתיכת עץ שאחז בה רבי עקיבא בכל כוחו. ישנו דף שעל כל יהודי ויהודי לאחוז ובו ימצא מזור ותרופה למכתו, "דף גמרא" בכל יום ויום, שילמד על ידי המוני בית ישראל בכל אתר ואתר, יאחד את האומה בכללותה, וישמש כמגן וצינה כנגד "גלי החיים" וכוסות התרעלה המתרגשות ובאות חדשים לבקרים".

הרעיון התקבל בהתלהבות עצומה בכל המיגזרים של היהדות החרדית, מאז רקם הרעיון עור וגידים, והשבת בט"ו באב, יום שחז"ל העידו שלא היו ימים טובים לישראל כ-ט"ו באב וכיום הכיפורים, יש לנו האפשרות להתחיל בצעד קטן, בדף אחד מתוק במסכת "ברכות", דף ועוד דף מצטרפים לחשבון גדול. נבוא אנו להצטרף למפעל הגדול, ונזכה להנצל מכל גלי ומשברי החיים ולטעום טעמה האמיתי של תורת החיים, נעשה ונצליח!

זמני כניסת ויציאת השבת

הא	יום	חשיכה	בש
19:12	18:55	19:02	19:10
20:10	20:07	20:11	20:08
20:43	20:46	20:43	20:42

הפטרת השבוע

הפטרה: נחמו נחמו (ישעיהו מ, א-כו)

סיפור לשבת

הגאון רבי יצחק נח זצ"ל כיהן כרב בכמה מקהילות הקודש בכורדיסטאן לפני עלייתו ארצה למושב אלקוש, במזרח הגליל המערבי. כאשר כיהן כרבה של קהילת סלמניה דאג לכל צרכיה הרוחניים - היה מוסר בה שיעורי תורה ודרשות, פוסק הלכות ויושב בדיני תורה, והיה החזן והמוהל, השוחט והבודק. וכדברי הגמרא: "תלמיד חכם הדר בעיר, כל צרכי העיר מוטלים עליו". יום אחד הגיע לביתו נער יהודי כבן עשרים. מובן שהתקבל בחום, הוגש לו אוכל והוצעה לו מיטה. והנער... נשאר, קבע דירתו בבית הרב! הורה הרב לקרבו ולא לשאלו דבר. כפי הנראה עברה עליו חוויה קשה ועליו להתעשת ולהתאושש. קרבו הרב במאור פנים, והיה כאחד מבני הבית. כך עברו שלושה חודשים. אזי החליט הרב שהשעה כשרה להכנס עם הנער בדברים, והנער גילה את ליבו: פרצה מריבה בינו לבין הוריו, והוא נטש את הבית ועזב את העיר, נדד בדרכים והגיע לסלמניה. אמר לו הרב: "כבוד הורים מצוה גדולה היא, ועבור קיום מצוה חייב אדם להקריב, ולפום צערא אגרא, על אחת כמה וכמה שמתן שכרה בצידה, הבטחת אריכות ימים! אך מבין אני לליבך, קשה להשקיע מריבה. על כן מסכים אני להכנס בעובי הקורה ולתווך את השלום בינך לבין הוריי!". הביע הנער הסכמתו והרב כתב להוריו ותיווך את השלום, באומרו לצעיר: "ראה כמה הקרבת למען מצוותך - שכאשר תשוב להוריך תמנע ממני מצות האירוח שלך!..."

מעשה ביהודי עני, תושב בגדד, שהיה מוכר "לוביה" בשוק. הפרוטות המעטות שהרוויח הספיקו בדוחק ללחם צר ובגדי דלות, והיה מביא הביתה את שיירי הלוביה. לוביה בבוקר, בצהריים ובערב. לוביה בקיץ ובסתיו, בחורף ובאביב. נקעה נפש אשתו מהירק, שלא אכלה זולתו מחתונתה. ביקשה מעט בשר, דגים או ירקות אחרים, אך יד בעלה לא השיגה לרוכשם. לא עצרה עוד כוח, והגישה כנגדו תביעת גירושין. דיבר על ליבה **הגאון רבי יחזקאל משה הלוי זצ"ל**, רבה של בגדד, שלא המאכל העיקר, אלא האושר במשפחה. והפרנסה, במזל תלויה. ואם העוני כרוך בעקבותיה, למה תאמלל עצמה ככליים בחורבן משפחתה. אך דבריו לא נפלו על אוזן שומעת. קבע הרב את מועד הגירושין לעוד שלושה שבועות. הבין הרב, שאם מאכלם הוא לוביה בלבד הרי יש בה פסולת: גבעולים ושרביטין וקליפות. עקב אחרי הליכות הבית בסתר, וראה שבעלות השחר יוצאת האישה להשליך את הקליפות לאשפה. התחפש הרב לעני מרוד, לבוש בלואים וטלאים, ושירך דרכו עם שחר לכיוון ביתם. כשראה את האישה יוצאת לזרוק את שאריות הלוביה, התחנן לפניו: "אנא, תני לי מעדנים אלו, משום שילדי מתחננים לאוכל, ואין בידי מאומה!". אמרה לו: "אבל זו פסולת!". ענה: "אכלוהו, ובלבד שלא ימותו ברעב", וקבע עימה, שבכל יום יבוא ליטול ממנה את הקליפות והפסולת של הלוביה! כשהגיע מועד הדיון התייצבה האישה וביטלה את תביעתה. שכן לא ידעה שיש עניים מרודים יותר, ושפר עליה גורלה!... וכבר המליצו על כך את הכתוב בפרשתנו: "בשמים ממעל, ועל הארץ מתחת". לאמור: בעניינים השמימיים והרוחניים - הסתכל מעליך, ושאל להגיע לדרגה גבוהה יותר. אך בעניינים הארציים שמח בחלקך, כי יש המצויים במצב נחות ממך...

(מעין השבוע)

מטעמים לשבת חידושים לפרשת השבוע

"ואתם הדבקים בה' אלוהיכם חיים כולכם היום" (ד,ד)
כתב ב"דגל מחנה אפרים": בספרים הקדושים נאמר, כי מאתיים וארבעים ושמונה המילים שבקריאת שמע, נותנות כוח חיים ברמ"ח אבריו של האדם. ברם, באמת אין בשלוש הפרשיות של קריאת שמע לא מאתיים וארבעים ושבע מילים, אך המילה "אמת" שיש לאומרה יחד עם "ה' אלוהיכם אמת", היא המשלימה את המנין רמ"ח. זהו שמרמז כאן הכתוב: "ואתם דבקים בה' אלוהיכם" - אם תדביקו את המילה "אמת", היינו: אותיות "אתם", ל"ה' אלוהיכם", ותאמרו את כל זה יחד בסוף קריאת שמע, כי אז תזכו ל"חיים כולכם היום" - שתשפיעו כוח חיים על כל רמ"ח אבריהם, כך שכל עצמכם תהיו מלאי חיות...

(מענה של תורה)

"ונשמרתם מאוד לנפשותיכם" (ד,טו)

שאל פעם הגאון רבי ישראל מסלנט זצ"ל, מה פשר הדבר שרואים אנו חולים המעלימים עיניהם מהסכנה הטמונה להם במאכל או דבר כל שהוא, ומתאווים ביותר דוקא אליהם? ותיירך כך: הנה החולה פטור הוא מן המצוות, ורק מצוה אחת בידו לקיים "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם", לכן משתדל יצר הרע להכשילו גם במצוה זו (משולחן גבוה).

(תורת הפרשה)

"וביקשתם משם את ה' אלוהיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך" (ד,כט)

ה"אור החיים" הקדוש זצ"ל דייק, מדוע הכתוב פותח בלשון רבים: "וביקשתם", ומסיים בלשון יחיד: "ומצאת"? ותיירך, שרבים המתפללים ומבקשים בקשות מאת השוכן במרומים, אבל רק מעטים הנענים, ובודדים הם שמשאלות ליבם מתגשמות. וזהו: "וביקשתם את ה' אלוהיך", רבים המבקשים. "ומצאת", רק בודדים נענים. ומדוע? "כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך". משם שמעטים בלבד מתפללים בכל ליבם, סומכים אך ורק על הקדוש ברוך הוא, ואומרים: "ריבונו של עולם, אין לנו מלך אלא אתה, ומבלעדיך אין לנו מלך גואל ומושיע!"

(מעין השבוע)

"לא תתאוהו בית רעך... וכל אשר לרעך" (ה,יח)

בלוחות הראשונות נכתב "לא תחמוד", וכאן: "לא תתאוהו". והן שתי עבירות נפרדות, שהמתאוה לדבר שביד חברו ומתכנן איך להשיגו למרות רצון חברו להמשיך ולהחזיק בו (ואפילו לא יפעל אלא בשיכנוע והפצרה) עובר באיסור "לא תתאוהו". ומשהוציא תוכניתו לפועל, עובר ב"לא תחמוד". ומעשה באברך שבנו עמד להגיע למצוות. חשב לבקש משכניו הצעירים שיסעו להוריהם לשבת, ויארז בדירתם את אורחיו. שאל את מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל, שהורה: להציע להם, מותר. אך אם יסרבו ויבקשם בשנית, עלול לעבור בכך על: "לא תתאוהו" ו"לא תחמוד!"

(מעין השבוע)

חנוך לנער

זכו - שכינה ביניהם

אוכל זה לא העיקר!

הרב שמשון רפאל הירש זצ"ל כתב בסיפרו "יסודות החינוך" (עמוד פ"ח) וזו לשונו: "הורים יקרים, אל תעוררו את בניהם למנהג זלילה וסביאה! אל תעוררו בהם את התשוקה לכך, ואל תתנו להם פרס של אוכל טוב, מאידך, אל תמנעו מהם את האוכל שהם אוכלים! תנו להם ולכל אנשי ביתכם, לרבות המשרתים והעוזרות, מכל שאתם בעצמכם אוכלים, השתדלו לאכול פשוט ובמידה צנועה, כך ילמדו הבנים מכם לאכול ולשתות במידה, ובמידה צנועה, כדי לחיות וכדי להתחנך לקראת עבודת ה' בחיים. במקרה שתאכלו ארוחה טובה יותר תנו לילדים את מנתם ממנה, כרגיל, וכך ילמדו מכם שארוחה כזאת אינה מהווה עושר מיוחד, נוסף לזה תנו להם הזדמנות מפעם לפעם להינות מארוחה כזאת כדי שלא תתעורר בהם תאוה מיוחדת לאכול טוב, כדי שידעו מנסיונם הם עד היכן מגיע האושר שנרכש על ידי אכילת בשר מטוגן ושתית יין טוב, אחרת עלול הרגש "הבלתי ידוע" לעורר בדמיונם גירוי חזק ולהבטיח הנאה בלי מצרים באכילת הדברים שהם בבחינת "מים גנובים". תנו לבניהם הזדמנויות רבות להשתתף בביתכם בשמחה של מצוה, כדי שילמדו להנות מהרוחניות והמוסריות כאחד, שמחה זו בקיום המצוה תדחה את השמחה ב"זול" - בזוללות - ותמלא את הצעיר סלידה בהופעת היצר בצורתו הגסה - הבהמית, ועל ידי זה ימנע את עצמו מחבורת סריקין שאין להם שאיפה עילאית יותר מאשר להשביע את תאבונם על ידי זלילה". מאידך לפעמים יש אצל הילדים בעיית הזנה, כלומר הילד אינו רוצה לאכול. אין להאיץ בילד ובודאי שאין להכריח אותו לאכול. חשוב לזכור כשהילד באמת רעב אז הוא אוכל".

כללו של דבר: צריך לחזק את עצמינו וגם את ילדינו לדעת שאוכל הוא דבר נצרך ושמהאוכל יצא מאכל - אותיות "מלאך" ושלא יהא חס ושלום להיפך. בדרך שנלמד את בנינו מה עיקר ומה טפל, נרויח עוד הרבה דברים, ובעיקר לגדלם להיות עבדי ה', ונתפלל להשי"ת שנוכח לעשות רצונו כל ימי חיינו לטוב לנו ולבנינו עד עולם, אכ"ר.

הדרכה נכונה

כאשר היה מרן ראש הישיבה הגרא"מ שך צ"ל מדריך חתנים וכלות לפני נישואיהם, ניתן היה לראות בחוש כיצד מצליח הוא לצפות את ההפרעות העלולות להיגרם לשלום הבית בעתיד - ולהתמודד עימן, ובכלל זאת גם הפרעות שוליות ובלתי גלויות, כאלו הנוגעות לפרטים קטנים וכמעט בלתי מורגשים. בת אשר התייתמה מאמה בגיל צעיר, ומאז ניהלה את הבית ביד רמה עד לבניית ביתה שלה - תוך שהיא משמשת כאם אוהבת לאחיה הקטנים וכעקרת בית לכל דבר, ביקשה ממנו הדרכה לפני חתונתה. היא ציפתה לשמוע דברים העומדים ברומם של עולם, היא סברה שראש הישיבה יעמוד על חשיבות הקמת בית של תורה, היא משוכנעת כי השיחה תסוב סביב האידיאל של "איזו אישה כשרה העושה רצון בעלה", אולם לו היה דוקא מסר אחר להעביר לה, מסר אשר הוא היה משוכנע כי היא לא תקבל מאף מקור אחר... "תראי" - פנה אליה ראש הישיבה - "אני יודע שעד שאמא נפטרה, לא עשית בבית מאומה, ואילו לאחר שהיא נפטרה, היה כל עול החזקת הבית מוטל על כתפך. התוצאה הישירה של מצב זה הינה שהתרגלת לעשות הכל בעצמך, מבלי לקבל כלום מאיש זולתך... בחיי הנישואין, אל כך לנהוג כך... עליך לדעת כי כל אדם מטבעו רוצה לתת ולהעניק, ואסור לך לחסום את עצמך ולמנוע מבבלך את האפשרות לתת לך! אם הוא ירצה להכין לך כוס תה - קבלי את הצעתו, ותנו לו את ההרגשה שאת מעריכה זאת ושמחה בכך!!! לדעת לתת - זה חשוב מאוד" - סיכם, "אולם לא פחות חשוב - לדעת לקבל!!!". לאחר מכן, ביקש ממנה ראש הישיבה להודיע לחתנה כי ברצונו לשוחח אף עימו... החתן מיהר להגיע כמובן, ולאחר שהציג את עצמו - פנה אליו ואמר לו: "ראה נא, אשתך לעתיד - לא קיבלה מאומה מאיש מאז היותה צעירה בשנים! בכל אותה תקופה - אף אחד לא עשה עבורה כלום! כעת - התפקיד שלך הוא לעשות עבורה, להשתדל לחשוב עליה ולהיטיב לה, על מנת להעניק לה את ההרגשה שהיא חשובה לך ואתה רוצה בטובתה!!!!". לאחר שנישאו - מספרת האישה - החלפנו חוויות אודות אותן שיחות שניהלנו עם ראש הישיבה... יכולנו להבחין איך בחוכמתו ובפיקחותו הוא ידע לומר לכל אחד את אשר היה עליו לשמוע, וזאת על מנת לצקת את היסוד עליו נוכל לבנות את הקן המשותף שלנו באהבה ובאהבה לאחר נישואינו!!! ישנם זוגות אשר לצערינו, עוגמת נפש ומריבות מנת חלקן. אין זו ראייה שאינם מתאימים או שמא אינם מוצלחים וטובים. אולי ההדרכה שקיבלו אינה מספקת ואולי לא קיבלו כלל? אף פעם לא מאוחר, יפנו לרב הסמוך למקום מגוריהם, יבקשו מדריך ומדריכה ויחיו חיים במתיקות וערבות, ולה' הישועה.

עשה לך רב

שו"ת במזרח הר"ג
הרב יוסף מונרבי שליט"א

נקיים טוב יעשה אם ימנע עצמו מלשטון הכלים המשושמים.

האם מותר בשבת לחתוך נייר כסף או ניילון

נצמד?

אין היתר לחתוך נייר או כל דבר אחר בשבת וכמ"ש האחרונים ובמקום שמוכרם לחתוך יעשה זאת בשינוי ושלא במקום הנקבים או המקום המיועד לחיתוך שבזה עובר על איסור מחתך.

גרביים חדשות המחוברות זו לזו בחוט דק,

האם מותר להפרידן בשבת?

לא יעשה כן.

אדם שהכניס ידו לכיס שבבגדו והרגיש

שיש שם טישו מלוכלך, האם מותר להוציאו

בידו או שנחשב למוקצה?

מותר להוציאו.

שאם יזמינו את בני המשפחה יבואו בחילול שבת רחמנא ליצלן, האם מותר מחמת כך לדחות את הברית ליום ראשון?

כבר דנו בזה גדולי הדור מרנן הגר"ע יוסף זצ"ל והגר"ש ואזנר זצ"ל ונמשכו אחריהם עוד גדולים להורות להלכה לדחות את הברית אך למעשה יש לדון כל מקרה לגופו כי פעמים שיש דרכים חילופיות להינצל מחילול שבת ומדחיית הברית וטוב יעשה אדם אם ישאל את רבו כדת מה לעשות.

האם מותר בשבת לשטוף כלים כדי להשתמש בהם לסעודה הבאה, או כיון שיש לו כלים אחרים אסור?

מעיקר הדין מותר לשטוף מסעודה ראשונה לשניה ומסעודה שניה לשלישית כפסק מרן השו"ע ואם הם מעט אנשים ויש עוד כלים

מי שנוזק לתרופות אך אין בו שום חשש סכנה ח"ו, האם יכול לשתות את התרופות עם מעט מים קודם הקידוש או שעליו להמתין עד אחרי הקידוש?

לכתחילה ימתין עד לאחר הקידוש.

האם מותר לאדם בריא לבצע תרגילי גוף בשבת כדי לשחרר לחצים ומתחים באמצעותם?

אם אינו מזיע ואינו מתכוון לשם התעמלות יש מתירים וטוב שישאל את רבו המכיר.

האם מותר לקלף ירקות במקלף (קולפן) או שמא מותר רק בסכין ולא במקלף המיועד לכך?

מותר.

ברית מילה שזמנה בשבת, ויודעים ההורים

אל תקרי הליכות אלא הלכות

במוצאי שבת - מותר לקושרו בשבת.
 ❖ כל קשר שאסור לקשור אותו בשבת, אסור גם להדקו אם נתרפה כגון קשר כפול שהקשר העליון שבו נפתח, ועל כן צריך להזהר שלא להדק את קשרי הציציות כשנתרפו.
 ❖ מותר לקשור קשר ועניבה על גביו אפילו על מנת להתקיים, ומכל מקום טוב להחמיר שלא לקשור באופן זה אלא כשעומד להתירו בתוך שבעה ימים, אבל עניבה בלי שום קשר, או קשר אחד בלי עניבה, מותר אפילו על דעת להתקיים לעולם.
 ❖ מותר לנשים לקשור מטפחת ראש בשבת בשני קשרים זה על גבי זה כדרך בחול. והמחמירות לעשות קשר ועניבה עליו - תבוא עליהן ברכה.
 ❖ מותר בשבת לעשות קשר בעניבה שעונדים לנוי, כיון שאין זה נקרא קשר, שהרי במשיכה קלה הוא ניתן, וכן מותר בשבת להתיר את קשר העניבה.
(השבת והלכותיה)

ומותר לקושרו בשבת. (ובתנאי שלא יהא קשר של אומן).
 ❖ יש אומרים שצריך להזהר שלא לקשור בשבת שני קשרים זה על זה אף על פי שאינו עושה כן לקיימא, מפני שאין אנו בקיאים לדעת מה נקרא "מעשה אומן", ושם שני קשרים זה על זה נחשבים כמעשה אומן, ויש חולקים ומתירים לקשור שני קשרים זה על זה כל שאינו עושה כן לקיימא, וכן המנהג להתיר, והמחמיר - תבוא עליו ברכה. ובמקום הצורך אין להחמיר. וקשר בודד שהיה קשור מלפני שבת, טוב להזהר שלא להוסיף עליו קשר שני בשבת לחזקו הדק היטב.
 ❖ כל קשר שלפעמים הוא נמלך עליו ומבטלו לעולם, אף על פי שבשעת עשייתו לא היה דעתו על מנת לקיימו לעולם, נחשב כאילו הוא קשר של קיימא ואסור לקושרו בשבת, אבל קשר שאין דרך לקיימו אלא רק לאיזה זמן מסוים ולא לבטלו לעולם, אם גילה דעתו בפירוש שברצונו להתירו

❖ הקושר בשבת קשר של קיימא והוא מעשה אומן חייב, כגון קשר הגמלים וקשר הספנים, אבל הקושר קשר של קיימא ואינו מעשה אומן כגון הקושר חבל בדלי, או הקושר רסן בפי הבהמה, אף על פי שהם קשרים של קיימא, מכל מקום כיון שהם מעשה הדיוט, אינם אסורים אלא מדרבנן, וכן הקושר קשר שהוא מעשה אומן אבל אינו של קיימא, אינו אסור אלא מדרבנן.
 ❖ קשר שאינו של קיימא ואינו מעשה אומן, מותר לכתחילה לקושרו בשבת וכל קשר שמותר לקושרו - מותר להתירו בשבת.
 ❖ יש אומרים שכל קשר שאינו עשוי להתירו באותו יום עצמו נחשב כקשר של קיימא שאסור לקושרו בשבת, ויש חולקים ואומרים שכל שאין הקשר מתקיים במשך שבעה ימים לא נקרא קשר של קיימא ומותר לקושרו בשבת, וכן הלכה להקל כסברה אחרונה, שאם לא מתקיים במשך שבעה ימים לא נקרא קשר של קיימא

משל ונמשל

ואינה מגיעה אפילו לכמות הסחורה המצויה בכל חנות לדברי סידקית שבכפר. נשגב הדבר מבינתו להבין, כיצד מצויות חנויות קטנות כאלו ברחובות היפים ביותר בכרך. היה שם אחד בן כרך ליגלג עליו ואמר: "אי לך כפרי שוטה! כלום אינך מבין, כי ככל שהסחורה פשוטה יותר, כן מצויה היא בכמויות גדולות יותר, ואילו חפצי זהב ואבנים טובות ומרגליות, שדמיהם יקרים מאוד, מספרם מעט. הרי אי אפשר למלא בהם חנות גדולה מפה לפה, אבן אחת קטנה אפשר שדמיה מרובים מדמיהם של אלפי שקים מלאים קמח". רבים מתאוננים רע באוזנינו, על אשר פוחת והולך, בעוונותינו הרבים, מספר לומדי התורה ומחזיקיה, על אשר מתמעטים והולכים גדולים בתורה, ומי יודע מה יהיה בסופו של דבר, היאך נתיצב לפניו יתברך וידינו ריקות? ברם, אין הדבר כך. בזמן הזה, שמועט מספרם של לומדי תורה, הרי הם יקרי המציאות כאבנים יקרות ממש, כל אחד ואחד דומה לכלי של זהב משובץ באבנים טובות, וערכם רב ביותר. שקולים הם כל אחד ואחד בעיניו יתברך כנגד אלף אלפי פשוטי בני אדם, הממלאים מזויו של העולם השפל מזון אל זון **(משלי ה' חפץ חיים)**

מעשה ביהודי כפרי שנזדמן לעיר. נטלו אחד מידידיו מתושבי העיר והוליכו ברחובות העיר כדי להראותו את פאר בתיה ורוב הודה והדרה. הקדימו והלכו לרחוב בו שוכנים רוב בתי המסחר הגדולים. בתחילה ראו את החנויות, בהם מוכרים כל מיני תבואה ושאר דברי מזון בסיטונות. תמה הכפרי למראה המחסנים, שהיו מלאים מזון אל זון שקי חיטה וקמח, חביות שמן, ארגזי סוכר וכו' וכו'. משם פנו והלכו לבתי מסחר של אריגים. חנויות אלה לא היו גדולות כל כך, ואף המדפים שבתוכן לא היו גדושים סחורה ביותר. החנויות המיוחדות לסחורות משי היו קטנות יותר, ומלאי הסחורות שבהן מועט. בחנויות של צורפי הכסף נמצאו אך שנים שלושה ארונות, ובהם חפצי כסף לא רבים. בחנויות של צורפי הזהב וסוחרים האבנים היקרות לא נמצא אלא ארון אחד בלבד, ובו היו סדורים שעונים אחדים ותכשיטים מועטים, משובצים באבנים טובות ובמרגליות, ואילו החנות כולה היתה כמעט ריקה. חזר הכפרי לביתו וסיפר למכריו על גדולתו ויפיו של הכרך ועל כל הדברים הנפלאים שראה בו. תאר בפניהם את המחסנים העצומים של תבואה ומכולת, את חנויות האריגים, שהיו מלאות מפה לפה. אך הוסיף, כי בחנויות המשי לא היתה הסחורה מרובה כל עיקר, וסיים סיפורו ואמר, כי למרבה התמיהה, מצא בעיר חנויות, כגון אלה של צורפי הכסף והזהב, שהסחורה שבהן מועטת ביותר

להצלחת כל התורמים והמסייעים לעלון

לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב **אבי אנוך קור בן שלמה ופרידה** ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב מוזה הרבים **ר' חיים אברהם בן נזירה** ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האיש היקר המזוכך ביסורים **עזרא בן גוהר** ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האשה החשובה המזוככת ביסורים **פרידה בת מליה** ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האשה החשובה המזוככת ביסורים **שושנה פרהה בת סלימה** ת.נ.צ.ב.ה

רוצה להיות ממזכי הרבים ולהפיץ את העלון?
052-7647449

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון: 052-7647449
 ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילויות המוסדות גם דרך נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
 כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון

